

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ:76 0 P 020868 20 Rev
Banjaluka, 10.07.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Senada Tice, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice E. M. sa boravištem u SR Njemačkoj, koju zastupa punomoćnik D. M., advokat iz S., protiv tuženih E. H. i E. E., sa boravištem u SR Njemačkoj, koje zastupa punomoćnik G. B., advokat iz N. G., radi utvrđenja, odlučujući o reviziji tužiteljice izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Prijedoru broj 76 0 P 020868 19 Gž 3 od 19.12.2019. godine, na sjednici održanoj dana 10.07.2020. godine, donio je

RJEŠENJE

Revizija se usvaja, presuda Okružnog suda u Prijedoru broj 76 0 P 020868 19 Gž 3 od 19.12.2019. godine se ukida i predmet se vraća drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Novom Gradu broj 76 0 P 020868 18 P 2 od 12.11.2018.godine:

Utvrđeno je da zajedničku stečenu imovinu tokom trajanja bračne zajednice tužiteljice i tuženog E. H. čini 1/2 nekretnina označenih kao k.č. br. 219/1 zv. „nepoznato“, u naravi kuća i pomoćna zgrada sa dvorištem površine 570 m² i k.č. br. 219/4 označena kao „magistralni put“ površine 272 m², obje upisane u z.k. ul. br. ... k.o. s.p. N. G., a što po katastru odgovara nekretninama i to k.č. br. 3686/3 iz lista nepokretnosti br. ... k.o. N. G. 1 i k.č. br. 3686/5 iz lista nepokretnosti br. ... k.o. N. G. 1, a što čini u naravi polovinu stambenog objekta izgrađenog kao dvojni objekat vanjskih dimenzija 13 x 13 m, spratnosti prizemlje sa garažom, plus sprat, plus potkrovlje, koje ima zaseban ulaz i prije svega zasebnu cjelinu u odnosu na drugi dio stambenog objekta, te nekategorisani put, da je udio tužiteljice u sticanju ovih nekretnina 1/2 dijela, što su tuženi dužni priznati i trpjeti da se tužiteljica na osnovu ove presude upiše u zemljišnoj knjizi i katastru nekretnina kao suvlasnik i suposjednik sa 1/2 dijela.

Utvrđeno je da je djelimično ništav ugovor o poklonu broj OPU: ... od 16.06.2014. godine, sačinjen, obrađen i ovjeren od strane B. R., notara iz N. G. i to u dijelu u kojem je ugovorom obuhvaćen suvlasnički dio tužiteljice E. M. na nekretninama navedenim u prvom dijelu dispozitiva ove presude.

Sa dijelom tužbenog zahtjeva kojim se traži utvrđenje ništavosti navedenog ugovora o poklonu, tužiteljica je odbijena.

Obavezani se tuženi E. H. (dalje: prvotuženi) i E. E. (dalje: drugotuženi) da tužiteljici nadoknade troškove parničnog postupka u iznosu od 8.918,00 KM, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Prijedoru broj 76 0 P 020868 19 Gž 3 od 19.12.2019. godine, žalba tuženih je uvažena i presuda Osnovnog suda u Novom Gradu broj 76 0 P 020868 18 P 2 od 12.11.2018. godine, preinačena tako što je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice da se utvrdi da zajedničku stečenu imovinu tokom trajanja bračne zajednice tužiteljice i tuženog E. H. čini 1/2 nekretnina označenih kao k.č. br. 219/1 zv. „nepoznato“, u naravi kuća i pomoćna zgrada sa dvorištem površine 570 m² i k.č. br. 219/4 označena kao „magistralni put“ površine 272 m², obje upisane u z.k. ul. br. ... k.o. s.p. N. G., a što po katastru odgovara nekretninama i to k.č. br. 3686/3 iz lista nepokretnosti br. ... k.o. N. G. 1 i k.č. br. 3686/5 iz lista nepokretnosti br. ... k.o. N. G., a što čini u naravi polovinu stambenog objekta izgrađenog kao dvojni objekat vanjskih dimenzija 13 x 13 m, spratnosti prizemlje sa garažom, plus sprat, plus potkrovlje, koje ima zaseban ulaz i zasebnu cjelinu u odnosu na drugi dio stambenog objekta, te nekategorisani put i da je udio tužiteljice u sticanju ovih nekretnina 1/2 dijela, što su tuženi dužni priznati i trpjeti da se tužiteljica na osnovu ove presude upiše u zemljišnoj knjizi i katastru nekretnina kao suvlasnik i suposjednik sa 1/2 dijela, te da se utvrdi da je djelimično ništav ugovor o poklonu broj OPU: ... od 16.06.2014. godine sačinjen, obrađen i ovjeren od strane B. R., notara iz N. G. i to u dijelu u kojem je ugovorom obuhvaćen suvlasnički dio tužiteljice E. M. na nekretninama navedenim u prvom dijelu dispozitiva ove presude, te da se obaveže tuženi da joj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 8.918,00 KM.

Obavezana je tužiteljica da tuženim naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 8.910,00 KM i troškove žalbenog postupka u iznosu od 3.375,00 KM, sve u roku od 30 dana.

Odbijen je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova na ime sastava odgovora na žalbu u iznosu od 702,00 KM.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužiteljica, iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženi predlažu da se revizija odbije.

Revizija je osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužiteljice da se utvrdi obim zajednički stečene imovine u braku zaključenom sa prvotuženim i veličina njenog udjela u toj imovini bliže označenoj u izreci prvostepene presude, zahtjev za uknjižbu njenog suvlasničkog i suposjedničkog dijela od 1/2 u zemljišnim i katastarskim knjigama, kao i zahtjev da se utvrdi da je ništav ugovor o poklonu zaključen 6.06.2014. godine između prvotuženog kao poklonodavca i drugotuženog kao poklonoprimca, kojim ugovorom je prvotuženi raspolagao predmetnim nekretninama, uz zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da su tužiteljica i prvotuženi zaključili brak 29.07.1986. godine; da su u toku trajanja braka stekli dvoje djece, sina D. rođenog 1989. godine i kćerku M. rođenu 1992. godine; da je neposredno prije zaključenja braka otac tuženih kao poklonodavac ugovorom o poklonu od 18.06.1986. godine prvotuženom kao poklonoprincipu poklonio nekretnine označene u tom ugovoru, nakon čega je prvotuženi na temelju ovog ugovora u z.k. ulošku broj ... k.o. N. G. upisan kao suvlasnik istih sa ½ dijela; da u svom iskazu svjedok T. S. koji je rođeni brat tužiteljice navodi da nakon što su se vjenčali njegova sestra i zet da je on u razgovoru sa njima saznao da planiraju da grade kuću i to na zemljištu koje su E. H. i njegov brat F. dobili od svog oca, da im je i svjedok pomagao na izvođenju betonskih radova prilikom zalijevanja temelja i ojačavanja temelja i da je to bilo dva tri dana prije vjenčanja njegove sestre i zeta, te da nakon tih početih radova više fizički nije učestvovao u gradnji kuće kao ni navraćao, da se sjeća da je kuća pokrivena 1987. godine ili 1988. godine; da svjedok D. S. 1 (njegova supruga je sestra tužiteljice) navodi da je bio na svadbi E. H. i E. M. i vidio da postoji plac za kuću, te da su mu na dan svadbe E. H. ili E. F. saopštili da će tu njih dvojica graditi porodičnu kuću i da su, koliko je njemu poznato, kuću gradili E. H., E. M., E. F. i njegova supruga; da svjedok E. A. 1 (majka tuženih) u svom iskazu navodi da je njen suprug kuću na koju se odnosi tužba, koja je bila započeta, poklonio i to jedan dio sinu H., a jedan dio sinu F., a da su namjeravali staru kuću ostaviti sinu E.; da svjedok E. S. (otac tuženih) u svom iskazu navodi da je kuća bila započeta još 1975. godine kada je dobio građevinsku dozvolu da napravi suteran – garaže koje su stavljene pod ploču i da je kasnije on finansirao izgradnju objekta sa dva ulaza 1986. godine kada su građena dva sprata, potkrovlje i krov, da je on sve to finansirao jer je te godine donio 45.000 KM i ostavio kod E. A. 2 koji je plaćao sve te radove i materijal, s tim što je on otišao u Njemačku 1969. godine a njegova supruga 1974. godine i oboje radili u Njemačkoj, a 1978. godine doveli i djecu u Njemačku, da iznos od 45.000 KM potiče od uštede njega i njegove supruge A. s tim što je on podigao i kredit; da svjedok E. V. (u daljem srodstvu sa tuženim) navodi da su izgradnju kuće na koju se odnosi tužba finansirali roditelji tuženih S. i A. koji su radili u Njemačkoj; da svjedok D. S. 2 (sestra tužiteljice), navodi da joj je poznato da su se E. M. i E. H. dogovorili da će graditi kuću na koju se odnosi tužba, te da su počeli sa gradnjom, da su izgradnju kuće finansirali E. H. i E. M.; svjedok M. H. (nesrodan sa strankama) navodi da ne poznaje ni tužiteljicu ni prvotuženog, te jedino poznaje oca prvotuženog E. S., da su on i njegov brat E. S. radili grijanje i struju za kuću, odnosno ½ kuće, s tim što mu nije poznato čijim je to novcem finansirano; da svjedok B. N. (nesrodan sa strankama), navodi da je njega za fizičke radove na kući angažovao B. M. koji je i izvodio radove i koji ga je plaćao, a ko je plaćao M. njemu to nije poznato, da on ne poznaje tužiteljicu ni prvotuženog, a poznaje samo E. S. oca od prvotuženog i da je on izvodio radove na novoj kući u N. G. u blizini stadiona; da svjedok K. H., takođe nesrodan sa strankama, čija kuća je udaljena oko 100 metara, navodi da poznaje E. H., jer je on sin od E. S., ali ne poznaje E. M., koja nije često dolazila, da su predmetnu kuću gradili E. S. i njegova supruga A., da su je pokrili 1986. godine i da u toj kući prije rata nije niko stanovao; da je ugovorom o poklonu od 16.06.2014. godine prvotuženi svoj suvlasnički dio na nekretninama darovao drugotuženom.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je dokaznu snagu iskaza svjedoka koji su u rodbinskoj vezi sa tužiteljicom, ili sa tuženim, cijenio uzimajući u obzir činjenicu njihove rodbinske povezanosti sa nekom od stranaka koja je uticala i na dijametralno suprotne tvrdnje u iskazima pojedinih svjedoka, a iskaze svjedoka koji nisu u srodničkom odnosu sa strankama je uvažio je cijeneći i ostale izvedene dokaze, zaključio da su na parceli koja je predmet ugovora o poklonu (od 18.06.1986. godine), u vrijeme zaključenja istog, već bili započeti

građevinski radovi za predmetnu kuću i da su ovi građevinski radovi bili u početnoj fazi, da su nastavljeni za vrijeme trajanja bračne zajednice između tužiteljice i prvotuzenog, da rezultati dokaznog postupka više ukazuju na to da su spornu kuću odnosno izgradnju iste finansirali roditelji tuženih E. S. i A., pri čemu je posebno cijenio iskaz svjedoka K. H. koji je nesrodan sa strankama a živi u blizini spornih nekretnina.

Kada je u pitanju ugovor o poklonu zaključen između oca tuženih kao poklonodavca i prvotuzenog kao poklonoprimca, zaključen 18.06.1986. godine, neposredno pred ženidbu prvotuzenog, prvostepeni sud nalazi da se radi o ugovoru kojim su roditelji prvotuzenog nekretnine parcelu na kojoj je započeta izgradnja objekta poklonili prvotuzenom i tužiteljici, tako da predmetne nekretnine predstavljaju zajedničku imovinu tužiteljice i prvotuzenog i da je udio tužiteljice u sticanju tih nekretnina $\frac{1}{2}$, te je sudio kao u izreci prvostepene presude pozivom na odredbe člana 270. stav 6. Porodičnog zakona („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 54/02, 41/08 i 63/14 – u daljem tekstu PZ).

Drugostepeni sud je žalbu tuženih uvažio i prvostepenu presudu preinačio tako što je odbio tužbeni zahtjev u cjelosti, temeljem odredbe člana 226, člana 229. stav 1. tačka 4. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Drugostepena presuda nije pravilna.

Tužiteljica svoj zahtjev temelji na tvrdnjama da su u vrijeme kada se udala za prvotuzenog predmetne nekretnine predstavljale plac – gradilište, koje je otac tuženih 1986. godine, neposredno prije zaključenja braka, poklonio njima kao supružnicima, da su u toku trajanja braka ona i prvotuzeni sagradili porodičnu kuću, da je u izgradnju tih nekretnina uložila oko 15.000,00 KM vrijednosti poklona koji su njoj pripali na svadbi, koje je dala majci prvotuzenog u tu svrhu, a da je i kasnije ulagala u izgradnju nekretnina od prihoda ostvarenih radom u Njemačkoj poslije udaje, te da je predmetna kuća stavljena pod krov 1990. godine, kada je stavljena fasadna cigla i stolarija, tako da iste predstavljaju bračnu tekovinu.

Nije sporno da je brak tužiteljice i prvotuzenog zaključen 29.07.1986. godine, a da je otac tuženih sa prvotuzenim zaključio ugovor o poklonu nekretnina dana 18.06.1986. godine, neposredno pred ženidbu prvotuzenog.

Iz činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda, na parceli koja je predmet ugovora o poklonu od 18.06.1986. godine, u vrijeme zaključenja istog, već su bili započeti građevinski radovi za predmetnu kuću, koji su nastavljeni za vrijeme trajanja bračne zajednice između tužiteljice i prvotuzenog, na osnovu čega prvostepeni sud nalazi da je ovim ugovorom poklon učinjen i prvotuzenom i tužiteljici, tako da predmetne nekretnine predstavljaju zajedničku imovinu tužiteljice i prvotuzenog.

Po ocjeni drugostepenog suda plac na kojem se započeta gradnja predmetne kuće, otac tuženih je poklonio prvotuzenom, temeljem ugovora o poklonu zaključenom prije zaključenja braka tužiteljice i prvotuzenog, iz čijeg sadržaja, kao i iz iskaza oca tuženih, proizilazi da je otac tuženih poklon učinio isključivo prvotuzenom, a ne i tužiteljici, pa imajući u vidu da je poklon učinjen prije zaključenja braka, nalazi da predmet poklona predstavlja posebnu imovinu

prvotuženog, kako je to propisano odredbom člana 270. stav 1. PZ, prema kojoj odredbi imovina koju bračni supružnik ima u času zaključenja braka ostaje njegova posebna imovina.

Pored toga, drugostepeni sud zaključuje da je shodno odredbi člana 270. tačka 5. PZ za nastanak zajedničke bračne tekovine supružnika bitno da je stečena za vrijeme trajanja bračne zajednice i da je njeno sticanje rezultat zajedničkog rada i doprinosa bračnih supružnika, a što je u konkretnom slučaju izostalo, jer tužiteljica tokom postupka nije pružila nijedan pouzdan dokaz o tome da su predmetne nekretnine stečene zajedničkim radom i sredstvima tužiteljice i prvotuženog kao supružnika, jer rezultati dokaznog postupka ukazuju na to da su izgradnju kuće finansirali roditelji tuženih, koji su predmetnu kuću počeli graditi 1975. godine, građevinskim materijalom čiju kupovinu su finansirali, te je 1986. godine, nakon zaključenja braka između tužiteljice i prvotuženog, kuća dovedena pod krov, pri čemu je vrlo teško povjerovati da su tužiteljica i prvotuženi kao mladi bračni par raspolagali sa toliko sredstava da finansiraju izgradnju kuće, pogotovo ako se ima u vidu da je u to vrijeme tužiteljica bila nezaposlena, a prvotuženi se tek vratili sa odsluženja vojnog roka.

Takođe, drugostepeni sud nalazi da rezultati dokaznog postupka ukazuju na to da su i radove u toku 2005. godine i 2006. godine kada je osposobljen jedan sprat kuće za stanovanje, finansirali roditelji tuženih, pa je činjenica da su ti radovi izvedeni za vrijeme trajanja bračne zajednice tužiteljice i prvotuženog bez uticaja na osnovanost stvarnopravnog zahtjeva tužiteljice, jer tužiteljica nije dokazala ni visinu eventualnih ulaganja nje i prvotuženog kao bračnih supružnika da bi se srazmijerno tim vrijednostima utvrdio suvlasnički dio koji je stečen ulaganjem sredstava i rada za vrijeme trajanja bračne zajednice, odnosno da li su radovima izvršenim u toku 2005. godine i 2006. godine promijenjeni gabariti objekta, što je takođe izostalo jer se u konkretnom slučaju, iako je izveden dokaz vještačenjem po vještaku građevinske struke, ovaj vještak ne izjašnjava o tome.

Konačno, drugostepeni sud zaključuje da tužiteljica nije dokazala da joj na predmetnim nekretninama pripada pravo suvlasništva, te da je neosnovan tužbeni zahtjev i u dijelu kojim je traženo da se utvrdi da je ništav ugovor o poklonu zaključen između tuženih 2014. godine, a predmet kojeg ugovora su bile sporne nekretnine, jer je prvotuženi mogao raspolagati ovim nekretninama u smislu otuđenja istih.

Revizija prigovara da drugostepeni sud zaključak da je otac tuženih poklon učinio isključivo prvotuženom, a ne i tužiteljici, te da se radi o njegovoj posebnoj imovini u smislu odredbe člana 270. stav 1. PZ, temelji na činjenici da je ugovor zaključen prije zaključenja braka i na iskazu svjedoka E. S., oca tuženih, a da ne ocjenjuje druge dokaze koje je izvela tužiteljica.

Pored toga, revizija prigovara povredama odredaba parničnog postupka od strane drugostepenog suda, iz člana 8. i 123. ZPP, ističući da ne cijeni sadržaj ugovora o poklonu u kome se navodi da se radi o nekretnini k.č. br. 219/1 „u naravi gradilište od 550 m²“, te da se radi o neizgrađenoj parceli, što je tužiteljica dokazivala i fotografijama na kojima se vidi samo par betonskih stubova, te da nije jasno na osnovu čega je drugostepeni sud zaključio kada je predmetna kuća sagrađena, kada je na tu okolnost (stepen izgradnje kuće u vrijeme zaključenja braka i nakon toga) tužiteljica izvela dokaze i saslušanjem svjedoka D.S. 2, D.S. 1 i T. S., čije iskaze drugostepeni sud nije cijenio, kao ni dokaze kojima je tužiteljica dokazivala da je objekat izgrađen i završen u toku trajanja braka, da je uložila sredstva u izgradnju počev od dobijenih poklona u novcu, pa onda

vršila ulaganja u toku trajanja braka od prihoda ostvarenih radom tužiteljice i prvotuzenog ostvarenih u Njemačkoj, te da nema razloga na osnovu čega je drugostepeni sud izveo zaključak da su roditelji tuženih finansirali izgradnju kuće, budući da se o tome sud izjasnio da to proizlazi iz dokaznog postupka, ne navodeći pri tome kojim od izvedenih dokaza je to utvrđeno.

Porodični zakon propisuje režim i zajedničke i posebne imovine supružnika (član 269. PZ) i ne isključuje mogućnost supružnika da imaju zajedničku imovinu, posebnu imovinu, ili istovremeno i zajedničku i posebnu imovinu.

Imovina koju bračni supružnik ima u času zaključenja braka, kao i imovina koju u toku trajanja braka stekne po nekom drugom zakonskom osnovu je njegova posebna imovina (član 270. stav 1. i 7. PZ). Tom imovinom supružnik raspolaže samostalno.

Imovina koju su bračni supružnici stekli radom tokom bračne zajednice kao i prihodi iz te imovine čine zajedničku imovinu (stav 5. člana 270. PZ). Tom imovinom supružnici raspolažu sporazumno (član 271. stav 1. PZ), zajedno je posjeduju, upravljaju i koriste (član 281. stav 1. PZ). Svaki bračni supružnik može zahtjevati da mu sud odredi veći dio od pripadajuće mu polovine zajedničke imovine, ako dokaže da je njegov doprinos u sticanju zajedničke imovine očigledno veći od doprinosa drugog bračnog supružnika (član 273. stav 1. i 2. PZ).

PZ pretpostavlja da pokloni trećih lica učinjeni tokom bračne zajednice (u novcu, stvarima, pružanju pomoći radom i sl.) ulaze u zajedničku bračnu imovinu bez obzira koji ih je bračni drug primio, ukoliko drugačije ne proizilazi iz namjene poklona ili se iz okolnosti u momentu davanja poklona može zaključiti da je poklonodavac želio učiniti poklon samo jednom od bračnih supružnika (stav 6. člana 270. PZ). Ukoliko je u vrijeme davanja poklona poklonodavac istakao kome daje poklon ili kojim povodom, ili to proizlazi iz drugih okolnosti, tada se može zaključiti da je poklonodavac želio učiniti poklon samo jednom supružniku, te učinjeni poklon ulazi u njegovu posebnu imovinu.

Međutim, pojedini predmeti iz imovinske mase koji ulaze u posebnu imovinu mogu u određenim slučajevima postati zajednička imovina. Uspostavljanje režima zajedničke imovine na posebnoj imovini nastaje kada se vrijednost predmeta iz posebne imovine znatno uveća ulaganjima iz sredstava zajedničke imovine ili radom drugog bračnog supružnika. Pored toga, zajedničku imovinu čine i prihodi iz posebne imovine ukoliko su stečeni radom u toku bračne zajednice oba ili jednog supružnika.

U reviziji tužiteljica osnovano ukazuje da pobijana presuda nema obrazloženje kojim bi bilo omogućeno stranci da u postupku učestvuje u punom obimu svojih procesnih prava, obzirom da obrazloženje pobijane presude ne daje razloge za zaključak suda kakav tretman imaju predmetne nekretnine, jer drugostepeni sud prihvata da se radi o poklonu koji je učinjen prvotuzenom, ali ne daje razloge za to niti obrazlaže ovaj zaključak u svjetlu izvedenih dokaza na koje se revizija tužiteljice poziva.

Pored toga, nema valjanog obrazloženja drugostepenog suda o razlozima da je predmetna kuća bila „dovedena pod krov“ 1986. godine, niti se obrazlaže na osnovu kojih dokaza je utvrdio da su nakon zaključenja braka izgradnju kuće finansirali roditelji tuženih.

Takođe, kod činjenice da je drugostepeni sud shvatanja da je kuća završena u toku bračne zajednice tužiteljice i prvotuzenog, čak i da je slučaj da su izgradnju finansirali roditelji tuženih (o

čemu kako je rečeno nije dato obrazloženje), drugostepeni sud se ne izjašnjava o tome šta predstavljaju ta novčana ulaganja, da li su poklon učinjen u novcu, za koji bi važila zakonska pretpostavka da je izvršen u korist oba supružnika (stav 6. člana 270. PZ), ili su eventualno novčana ulaganja roditelji prvotuzenog izvršili samo njemu, u kom slučaju je teret dokazivanja takvih činjenica na prvotuzenom.

Zadatak obrazloženja sudske odluke je da iznese subjektivne i objektivne elemente spora, objasni razloge zbog kojih je sud donio odluku sadržanu u izreci presude i na taj način pruži podlogu za kontrolu pravilnosti i zakonitosti odluke koju vrši instancioni sud povodom uloženog pravnog lijeka. Drugostepeni sud u obrazloženju odluke treba cijeliti žalbene navode koji su od odlučnog značaja i označiti razloge koje je uzeo u obzir, jer drugostepena odluka u stvari sadrži odgovor drugostepenog suda na razloge žalbe. Stoga se iz obrazloženja drugostepene odluke treba vidjeti koje je žalbene razloge drugostepeni sud usvojio, a koje nije i zbog čega.

Kako je drugostepeni sud učinio povrede odredaba parničnog postupka iz člana 8. i 123. u vezi sa članom 231. i člana 209. ZPP, koje su uticale na pravilnost konačne odluke, kao i zbog pogrešnog pravnog pristupa u rješavanju ove pravne stvari propustio utvrditi sve činjenice relevantne za odluku o tužbenom zahtjevu shodno odredbi člana 270. stav 1, 5. i 6. i člana 272. PZ, to je usvajanjem revizije odlučeno kao u izreci temeljem odredbe člana 249. stav 1. i člana 250. stav 2. ZPP.

U ponovnom postupku drugostepeni sud će ponovo odlučiti o žalbi tuženih, imajući u vidu primjedbe i upute iz ovog rješenja.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić